

9 Čukčukovo iskanje se uspešno konča

„Vrnil se bom, obljubim. In našel te bom. Poglej, tam na vrhu hriba je velik debel hrast. Pod njim je gosto grmičevje. Tja se skrij. Kamorkoli bom letel, vedno bom videl ta hrast, če se bom dvignil nad krošnje.“

„Kdaj se vrneš?“ je proseče vprašal srnjaček.

„Poglej luno. Zdaj je visoko na nebu. Ko se bo spustila za tiste smreke, bom že nazaj. Obljubim. Zdaj pa se le potuhni in bodi čisto tiho in pri miru. Nič hudega ne bo.“

„Srečno, čukec, pa pohiti.“

„Srečno, srnjaček ... Ko bo luna za smrekami ...!“

Zdaj je moral Čukčuk delati hitro. Ni bilo mnogo časa. Ni bil prepričan, da bo vse zmozel sam. Gozd je velik. Najprej je odletel do svoje smreke. Sklical je sestanek vseh nočnih živali.

„Najti moramo srno, ki pogreša srnjačka. Prav gotovo ga išče. Kdor

jo najde, naj me nemudoma obvesti!“

In tako so nočne živali začele veliko iskanje.

Zdaj ko je bilo vse pod nadzorom, se je tudi čukec lotil iskanja.

„Srnjaček je rekel, da je srna stekla preko ceste. Toda prav gotovo se je vrnila nazaj na to stran, ko je opazila, da ji ni sledil. Išče ga v tem delu gozda!“

Letel je nizko, spraševal vse, ki jih je srečal, ali so kje videli mamo srno, ki išče srnjačka ... A sredi noči takšnih seveda ni mnogo.

„Gospa Polhova, ste kje videli srno, ki išče srnjačka?“

...

„Teta Sova, ste že kaj našli?“

...

Naenkrat pa je na samotni jasi, ki je bila vsa prelita s srebrno svetlobo, zagledal obrise srnine postave. Stala je nepremično. Ovohavala je zrak in strigla z ušesi. Videti je bila zelo zaskrbljena.

„Gospa Srna! Ste vi ... ste vi mama, ki išče svojega srnjačka?“

Srna ga je pogledala, polna upanja.

„Jaz!“ je kratko odgovorila. „Kje je?“

„Na varnem. Pohitiva tja. Sledite mi!“

Srna je stekla v smer, kamor je letel Čukčuk. Ta je le na hitro zaskovikal, da je teto Sovo obvestil, da je konec preplaha in iskanja. Živali v gozdu so se pomirile in spet začele svoja vsakonočna opravila.

Luna se je vse bolj skrivala za smreke.

„Ljubi moj čukec, kje si? ... Tako me je strah! Kmalu bo tema. In jaz bom sam ...“

Tisti trenutek pa je zaslišal prhutanje krilc in takoj za njim tihe, znane korake. Že se je razgrnilo grmovje in mamina glava je bila tik nad njegovo.

Čukčuk se je poslovil. Vedel je, da ga srečna srna in srnjaček zdaj ne potrebujeta več.

Med grmičevjem starega gozda je zarja pozdravila mamo Srno in njeno srnjačka, ki se je zvil pri njenih nogah in pomirjen, srečen in zelo utrujen zaspal.

Sova se je skrila v duplino in zadovoljna zamrmrala, preden je zatisnila oči: „Pa je le še dobra ta današnja mladina – ko je treba, je pripravljena pomagati.“

Gozdna vila ob tolmunu je veselo pozdravljala prve sončne žarke, ki so pozlatili njene lase.

In tudi škrat je to jutro sanjal lepe sanje ...

